

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. По потреби биће ванредних бројева. Претплата се шаље уредништву у Београду „Краљ-Миланова“ ул. бр. 16., а у унутрашњости код овлашћених скупилача или на пошти. Цена је листу: чиновницима, учитељима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште годишње 12, полугодишње 6 дин. Гостионичарима и механџијама из унутрашњости годишње 12, полугодишње 8 динара. Жандарима годишње 6, полугодишње 4 динара, ну ови се по овој цени могу претплатити само преко својих команданата, полицијске односно пограничне жандармерије. Надлештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство годишње 24, полугодишње, 15 динара. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Писма само плаћена примају се. Рукописи не враћају се. Огласи по погодби.

ЈОШ НЕШТО О БЕРЛИНСКОЈ ПОЛИЦИЈИ

(СВРШЕТАК).

Сваки дан даје криминалној полицији нове задатке, и сваки даном бива све већи терет њезина рада, који се увек брзо и сигурно врши. Преко тридесет хиљада је у Берлину људи, који хоће од злочинних дела да живе. Као велика варош, он привлачи и прима у себе свакојаке елементе, мешајући их са својим сталним становништвом, у коме они мисле да живе а да се не ухвати рачун манама њихове прошлости, верујући да ту могу понајбоље остати неопажени и у будућим предузећима својим. Тако се и у Берлину развио тај читав свет злочинаца, а кога је овај свет једном увукао у своје коло, тај једва да му се кад могао отргнути. У Берлин је дошао какав млад човек, који покушава све, да где год нађе какво место; сваког дана загледа у новине и води рачуна у какву службу да ступи према огласима о служби која се тражи, сваког дана као без душе трчи кроз Берлин тога ради, па се с вечери без успеха враћа у свој стан. Конкурената је много, а један од тих отишао је пре њега и осталих. Мало новаца, што је уза се донео, већ понестаје; ако је пре узео под закуп собицу, сад се мора задовољити само са постељом, у којој ће спавати, а према томе посећује мале локале, само да умири глад и загаси жеђ. И на једном и на другом месту лако упада у познанства с људима, који су већ ударили странпутицом, а њихова наговарања и намамљивања најпосле налазе одзива у души, помраченој незадовољством и ненадањем бољему. Он се одупире искушењу и све се још труди да нађе посла, али — узалуд! — У очајању и с огорчењем, све чешће тражи најниже крмче спиритуозног пића, да би тако ноћ, пошто кревет више не може да плаћа, провео у којој од оних најгорих јазбина, познатих у Берлину под именом Reppen; друштво му је све горе, навођење на зло све јаче, док једна „добра прилика“ не уништи и последњи отпор, на име пригода ова: из неког магацина има да се покраде роба, а он треба да помогне однети покрадену робу — предузеће безопасно, које ипак обећава добру награду. И он покушава, удара тим путем!... Тиме је он за људско друштво изгубљен готово за увек. Јер ако није на овом путу већ први пут ухваћен, допашће му се чудновата, релативно лака „зарада“, упада све више и више у кругове злочинаца и брзо ће „авансовати“, од помагача постаће и сам један од оних који баш извршују дело, јер и у овој „каријери“ има поступности и ранга — а раније или доцније начиниће познанство и са полицијом. Ако је већ први пут ухваћен, резултат ће махом бити исти, јер ако ће и да се окрене, да се врати с овог рђавог пута, издржана казна велика је сметња, а осем тога у тавници је — као што се често чује да је тавница највећа „школа за злочинство“ — у друштву са другим старијим злочинцима, увучен је у њихове замке, с неким од њих везује и ближе пријатељство и често, док је још у затвору, обавезује се на нов злочин, који ће се извршити по отпуштању.

Само овај један пример одртали смо како неко може да постане злочинац, а могли бисмо дати их велики број. Наравно да невоља и јад нису увек покретачи за први, судбоносни корак на том путу, јер често на то покреће лакомисленост или наклоност ка комотном животу, жеља или чежња бити раван у трошењу са каквим бољег стања познаником, и сама пригода или најзад урођени нагон ка злу, храњен лошом лектиром

и сваком врстом завођења, којима је нарочито изложена берлинска младеж. Тиме се објашњава и све веће умножавање младих злочинаца у Берлину, које задаје најозбиљније бриге, а узрок му је у суштини у рђавим становима сиромашније класе, у спекулисању са местима за преноћивања, где су деца од најраније младости непрестано у додиру са лицима пропалим, често већ више пута кажњеним, те се ту, као у каквој школи, у велико васпитавају за све пороке и злочине, који се само замислити могу. Ту се мора у поправљању и помагању са свим енергично ићи напред, мора бити најрељевија тежња државне и општинске власти, да што скорије окрене на боље.

Да би се злочиним склоностима младежи стало на пут, треба строжији надзор од стране школске власти над ученицима и за време слободних часова, ваља умножити поправне заводе и изменити извесне одредбе казненог законика. Последње средство предлаже се нарочито са више страна, јер се мисли, да је законска казна лица испод 16 или 18 година живота врло неподесно средство за означену сврху, већ да би свако кажњење требало са свим искључити до тих година, јер у тим младим годинама, ако и има нешто увиђавности у кажњивим делима, коју казнени законик узима као довољну за изрицање казне, *недостаје много у черстоки воље и моралној моћи одурети се, а то је потребно да би лице могло противстати злочиној дражи и навођењу на зло.* У место кажњења, хоће се да се утиче на карактер тих лица у јачој мери и да се поправља пренебрегнуто васпитање, у колико је то још могуће. Удружење криминалиста, које се за ово залагало, у својим комисијским предлозима препоручује, да се узакони почетак кажњења тек од назначених овде година, а све старање о васпитању детета *да узме држава у своје руке* не само тек услед извршења какве кажњиве радње, *него и у сваком случају где постоји занемареност васпитања детета у наравственом погледу или где је само и бојати се те занемарености.* За даље би судија био овлашћен, да према лицима, која су, навршивши 16 година, учинила кажњиво дело, изрече казну или државном надзиравано васпитање, *ако нису навршила 20 година.* А ово владом уређено и надзиравано васпитање било би или у самој породици тога лица, или у другој којој подесној породици или би се *исто лице предало коме од васпитних завода државних или државом надгледаних.* Да би се одредило на који начин да се изведе то државом надзиравано васпитање, у предлозима комисије препоручује се установа *среских васпитаоница*, која би се образовала од једног представника владе, од по једног представника обојих цркава хришћанских, од једног представника среза или општине и једног представника више школске наставе. Уз тај нацрт дошао је читав низ предлога како да се уреди извршење казне затвора према младим лицима, шта ће се са трошковима око васпитања државом надзираваног, као и какви ће принципи владати у извођењу тога васпитања.

Уз ове жељене законске реформе, могло би се најпре препоручити, да се лица у затвору групишу и одвајају при издржавању казне према добу живота њихова и према делима за која су кажњена. Шеснаестогодишње девојке може бити са свим морално занемарено и покварено, па ако се затвори са другом својих година, која је допала затвора због каквог другог дела, видеће се одмах како једна мами другу да пође њеним путем. Слично томе бива и са децацима, на које казна затвора не утиче васпитно, поправљајући, него често баш штетно, кад су у друштву са старијим осуђеницима, који их

одушљавају да и даје чине злочине и поучавају како да их врше. Ваља размислити, да ли не би било далеко корисније место казне затвора принудно васпитање, државом надзирано, у каквој радничкој колонији, која би се за оваку младеж основала у селу.

Као што је већ поменуто, нека се школа прошири, размакне кругом рада свога више него до сад; њој се овде, ван учионица, отвара тешко, али и благодарно поље рада. На жалост, школа, нарочито у Берлину, добија често елементе већ цокварене и заражене, јер због тескобних берлинских станова и збијања у један простор деца често својим очима гледају и својим ушима слушају многе неморалне сцене, од којих се и одрасли грозе, и њихова се млада душа тиме трује. Децу извесних друштвених класа што раније и колико је могуће више држати одвојено од њихове околине, био би први задатак школе, и ми би смо тога ради указали на *париске материнске школе*, у којима се држе деца сиромаша преко дан, да се под надзором учитељица играју и друго што треба раде. Мали већ од две године примају се и гаје ту с пуно љубави, и, кад одрасту, дају им се нужна и корисна знања и припремају се поступно за школску наставу, којој ће приступити. Таких материнских школа у Паризу има 130 са 24.000 малих, у којима ради 125 наставница и 310 учитељица.

Ми бисмо радо препоручили још једну париску установу, на име предавање десеторо или двадесеторо тако занемарене деце једном енергичном и вештом занатлији, чији би занат дечаци изучили за две до четири године, и за које би време они становали код њега — који би, разуме се, државну или приватну накнаду за то имао — и он их најстроже надзиравао. Ова васпитна метода, која није по шаблони корекционих завода, имала је од чести веома повољних успеха, а мајстори, којима се така деца поверавају, у опште повољно се изражавају и хвале своје питомце, који су позније, као помоћници, налазили рада и у других мајстора.

Као и иначе у социјалном погледу, радикално решење питања о становима у првome реду стоји на тапету, ако се хоће да сузбију злочини како у Берлину тако и у другим великим варошима. Треба само видети берлинска преноћишта, па да се појме грдна зла отуда; њих неће никад са свим нестати, али се могу ограничити у великој мери, ако се раднички свет под јевтинији и бољи кров намести, којим би се у дело привеле оне озбиљне речи: да су „станови један од најважнијих фактора друштвенога благостања, задовољства и мира у народу.“ Како дубоко засеца ово питање, казује нам дело: „Јавно здравље у Берлину.“ Седамдесетих година невоља са становима у Берлину достигала је свој врхунац и, услед системе давања места за само преноћивање, станова сиромашнијих породица, препуњени, нечисти и без вентилације, постали су права куга и легло болести свију врста. Статистички подаци то су јавно потврдили. То је било време, када многе породице у опште не могоше наћи крова над главом, него живе као номади по пољима око Берлина у колебама и под шаторима.

Од тог доба много је што шта поправљено, али је више остало да се још уради. Није место да у то подробније улазимо. Довољно је само да укажемо на оно што треба и да нагласимо важност са гледишта наше теме.

Казне у казним законима често се одређују веће него што треба, нарочито при поврату крађе н.пр. мало дрва, одела и других најнужнијих животних намирница, а по неки пут законске одредбе су тако растељиво постављене, да им примена бива неправедна или се показује као проста шиканерија од стране власти; с друге пак стране у животу се може применити, да су за нека дела мале казне прописане. *Казне затвора за многе кривце изгубиле су много од ужаса свога*, и о томе, наравно у вези са целокупним стањем у друштву, ваља озбиљно промислити. А старање и брига за оне, који се пуштају из казних завода, једна је од најважнијих тачака у питању како да се стане на пут непрестаном растењу броја злочина и злочинаца. Изисавши из казног завода, они махом остају без сваке моралне потпоре, без срестава, па и ако би хтели радити, врата се пред њима обично затварају, за то их често крајња невоља и огорченост у души управо гони на нове злочине. Веома је желети, да приватни кругови овом питању више пажње посвећују, ма и по угледу на досадање „удружење за

поправку сужњих“, које већ одавна у Берлину постоји, а статутима својим себи је ставило у задатак: прво, да је властима на руци у сазнавању и отклањању свега што у уређењу и управи казних и поправних завода смета моралној и телесној поправци осуђеника; друго, да непосредно ради на поправци осуђеника религиозном наставом и буђењем побожности према разликама њихових вероисповеди, раздавањем подесних списа, наставом у основним знањима и давањем рада, да би осуђеници, изучивши га, били сигурни шта ће радити кад буду из завода пуштени, и треће, да се стара, да пуштени осуђеници, не налазећи нигде помоћи, не буду наведени опет на злочин, него да се што више и што јаче држе на путу поправљања. Удружење, које, на жалост, располаже са мало срестава, развија непрестано делатност веома благотворну, јер просечно од три хиљаде годишње отпуштених осуђеника, који се њему обраћају, две трећине наместа у подесна места, где су они махом задовољни. Желети је, да удружење има што више чланова.

Најпосле, додирујући са свим специјалне берлинске прилике, нужно је: појачање и боља награда полицијских снага, потпун преображај ноћне страже, ограничење проституције строжијим казнама, марљивијим надзором, и, најпосле, јака контрола над онима који могу бити прикривачи или јатаци лоповски, нарочито контрола над телалима и зајмодавцима.

После свега овога, немачки приказивач берлинске полиције не пропушта казати и то, како је пре свега важно, да широки слојеви становништва не очекују сву помоћ само од полиције и судова, него да их, у колико може бити, помогну и сами на сваком кораку и да у опште теже да буду од помоћи у друштвеним невољама, које додирнусмо, па ће тада и на пољу злочина бити у многоме друкче, много што шта пренудређено и поправљено. Али, да буде становништво овако услужно и властима на руци, треба и органи полицијске власти, рекли бисмо ми с обзиром на наше прилике, да улију у њега пуну веру: да раде само за срећу његову и да се строго и најревније у служби држе само свога задатка, да неће ни помислити а камо ли радити да и праведнима кривице стварају, да драге и изазивају ит.д. једном речи: да сама полиција никад не злоупотреби свој моћан положај!

Пре него што бисмо завршили с овим приказом, не можемо а да још коју не речемо о преноћиштима берлинским, која, по овом немачком приказивачу, носе у себи најгори квар морални и најнеморалније утичу на подмладак нижих класа. Скупоћа берлинских станова, појачана скупим још и иначе животом у великој вароши, приморава хиљаде породица, да и саме спекулишу са становима које држе, правећи их неком врстом свога капитала, јер таква породица у тај стан или један део његов прима на преноћиште момке и девојке, само да би могла скрпити кирију. Лица, која така преноћишта узимљу, махом су реда радничкога, али и лица са малим платама из других позива долазе у така преноћишта, и онда их је број неколико стотина хиљада. Зором трчећи на посао, којим су везани целога дана, они истом у вече, често доцкан у ноћ, траже где ће преспавати. Принуђени да гледају да недељно што мање на то утроше новаца, они мало мотре на место где би могли отпочинути; сва су им места једнака, само да их што јевтиније стане. И они, који така места продају за преноћиште, умеју добро с тим да рачунају, не остављајући ни једно место, којим се не би користили, и пред повратак уморних радника брзо импровизују места за спавање из појединих постелних делова, као што су сламбача и губер, често на самој земљи, у ходнику, у кујни, све лежиште уз лежиште, често и закуподавац са својим закупцима заједно у једном простору, на неколика квадратна метра сабијени и одрасли и деца, и људи и жене. Није потребно ништа више да говоримо о томе какви су ови простори, како су нечисти и непроветрени и од каквих опасности могу бити и јесу по здравље, као и каква ће одрасти у тој мешавини деца закуподавчева. Закуподавцима, који продају така преноћишта, све једно је ко ће ту бити, само кад им се плаћа, а немају повода ни интереса да се брину за поимекло, дотадањи живот, па ни за садање занимање својих закупца, нити се придржавају полицијске наредбе о пријављивању тако строго, а по околностима и никако. Ту може бити и зликоваца, о којима они ништа не знају, недељама и месецима прикриваних, пошто само слаба ту може бити контрола полиције.

Али су за скривање добродошле, и ако не баш са свим сигурне, већ помињане „Рейпен“, растурене по целом Берлину, преноћишта најгоре врсте, у која ноћу долазе међу сиромашнима најсиромашнији, међу покваренима најпокваренији. И како је ту тек све несрећно! У собама ниским, зараслим у нечистоћу, у бедним подрумским јазбинама, у опалим шупама и некадањим шталама даје се онима, који за то моле, а за цену од пет до тридесет пфенига, да преноћи на подераним цаковима, слоју пола труле сламе, у разломљеним јаслима, на столицама, клупама и столовима, врло често баш на самој земљи. Не свлачећи се, немајући чиме покрити се, спавају ту јако збијени они, који за своју уморну главу нису могли или хтели отићи под бољи какав кров — најшареније друштво што се замислити може. Ове су пене зими обично препуне, а лети често празне, јер њени стални гости тада оваком преноћивању претпостављају преноћивање на пољу, у слободној природи, или бирају друго какво ноћно склониште. Избор је велики, а чини се без премишљања! Онај који бира где тако да преноћи, са свим радо иде у какву нову грађевину, пењући се често уз опасне лествице, на таван и кров, ни железничка кола нису му мање мила, па амбарови, штале, омнибуси и друга кола; па онда, клупе, хладници, паркови и т. д.

После овога нама остаје само још да поновимо оне раније речи ауторове: „Као и иначе у социјалном погледу, радикално решење питања о становима у првом реду стоји на ташету, ако се хоће да сузбију злочини како у Берлину тако и у другим великим варошима.“

* * *

Аутор, којим се у овај мах користисмо, није човек, који би, у жудњи за каквом новом организацијом друштва, хтео да доскаче невољама друштвеним, мењајући одмах и све основе на којима постоји модерно друштво. Већ у томе је мудрост његова, јер свако успешно решење каквога питања друштвенога зависи у пуној мери од стварне могућности, па ма колико да су шири и пространији погледи појединаца. Доследно томе, аутор показује велику увиђавност и јаку моћ расуђивања у оцени сретава, којима би се што јаче и што боље сузбијало непрестано растење броја злочина и све веће гомилање злочинаца. Треба уздићи запуштено и пренебрегнуто васпитање, нарочито морално, у нижим слојевима друштва, уређењем куће и проширењем круга рада школе. Људима треба и изван зидова данашњих јој учионица, па принудном васпитању, контролисаном од стране државе, подложити подмладак где је год сумња да се оно пренебрегава, а децу нижих редова друштва што раније узети из опасне околине у којој су, како би добило потребно домаће васпитање. И кад нам аутор за тим указује како да се изведе тај преображај, онда тек видимо сву озбиљност његових посматрања.

Може бити да ће се наћи ко, који ће одмах свему томе одрећи вредност за наше прилике, мислећи да је ово само зло запада, којег у нас нема. Тај би тиме доказао само своје велико незнање у целој овој ствари и непознавање баш тих „наших прилика“. Ко је год проучавао личности наших злочинаца, он је с тим на чисто: да је ово зло и у нас, релативно, велико и врло озбиљно. Наравно, то није тако лако увидети онима, који на злочине и злочинце гледају само по спољним им знацима, и онда све свODE на то: ухватити злочинца, подвести дело под закон и отерати га на робију. Али као што у медицини данас озбиљни радници мало хоће да знају за саме болести, сматрајући да ових, тако апстрахованих, и нема, него да има само болесника — тако се и у криминалистици проучавају данас злочинци а не злочини. Болести и злочини без детаљног проучавања свију прилика у којима је постао и под којима се развијао дотични пацијент док се није поболео, или злочинац док није зло учинио, само су апстракције, довољне за радњу шаблонску, каква је недостoјна озбиљних и правих радника. Но ми ћемо се другом приликом на ово свратити и нарочито.

Мијаило П. Јовановић

ПОЛИЦИЈСКИ РЕЧНИК.

Општински послови.

(НАСТАВАК)

Суду општине смедеревске.

Нужно ми је уверење о томе: да сам повела парницу код тога суда противу Петра Радуловића, трг. оvd. за скинуће пописа са мојих ствари у вредности 193 динара.

Молим суд да ми ово уверење изда, таксу платићу.

Милица ж. Павла Антића
из Смедерева.

11. јуна 1897. год.

Смедерево.

Одобравам поступак моје жене
Павле Антић столар.

№ 5784.

Издати молитељици тражено уверење, по наплати таксе.

11. јуна 1897. год.

Смедерево.

Председ. суда:
П. Тадић.

Увера.

Милица, жена Павла Антића, столара овдашњег, поднела је код овога суда спор, противу Петра Радуловића трг. оvd., због скинућа пописа са ствари у вредности 193 дин. Тужба је протокoлисанa код овога суда под 5. јуном ове год. под № 5292.

Ову уверу издаје суд Милице на захтев пошто је прописну таксу у два динара платила.

Од суда општине смедеревске 12. јуна 1897. год. № 5784.

Смедерево.

Деловођа:

Н. Петровић

Председ. суда:
П. Тадић.

Увера.

Петрија, удова Марка Ненадића из Бабине Луке, стања је посве сиротног, и није могућа ни по имовини ни по привреди никакву таксу код судова и осталих власти по својим споровима, које води, плаћати.

Ову уверу издаје јој суд на захтев бесплатно.

Од суда општине бранковачке, 12. маја 1898. год. № 592.
у Бранковини.

Писар:

Ж. Лукић

Председ. суда:
Н. Трпковић.

Увера.

Мијаило, Милан и Лука браћа Милосављевићи оvd., још од 1888. године у овдашњој вароши упражњавају колонијално-бакалску радњу под фирмом „Браћа Милосављевић“. Од како им је отац умро, а то је од 1884. године, непрестано живе у задрузи и ни до данас нису се поделили.

Ову уверу издаје суд Мијаилу на захтев пошто је прописну таксу у два динара платио.

Од суда општине града Неготина 12. марта 1897. године № 1272. у Неготини.

Деловођа:

П. Остојић

Председ. суда:
Н. Петровић.

Увера.

Милан Јагодић, стругар овдашњи, још од 1884. године упражњава у овдашњој вароши радњу стругарску под својом фирмом. Српски је поданик. Има сва грађанска и политичка права, пошто плаћа држави 40 динара непосредне порезе. Владња је и понашања у опште доброг, за каквог се и у грађанству сматра.

Ову уверу издаје суд Милану на захтев пошто је прописну таксу у два динара платио.

Од суда општине града Ниша 18. марта 1897. године № 7523. у Нишу.

Деловођа:

М. Танић

Председ. суда:
Н. Петровић.

Увера.

Марко Петровић, столар овдашњи, од више година оболео је и услед те болести за рад онеспособио и осиромашио тако, да није у стању о своме трошку лечити се у бањи Ковиљачкој у коју мора ићи по савету овдашњих лекара на лечење.

Ову уверу издаје му суд на захтев бесплатно.

Од суда општине лесковачке 14. јануара 1898. год. № 78.
Лесковац.

Деловођа:

М. Десимировић

Председ. суда:
П. Тадић.

(НАСТАВИЋЕ СЕ).

АРХИВА.

(СВРШЕТАК).

V. Пази на завод у деловодник!

У деловодник сваког дана треба завести све предмете који су дошли, и то под оним даном кога су примљени. »Прекоредно завођење »президијала« забрањено је.

Предмете заводи тачно. Акт добро прочитај, схвати му смисао и онда га уводи тако да истина у кратко, али ипак све оно значајно, шта је се актом хтело или шта се тражи.

Не пропуштај, да увек у деловодни протокол, при заводу предмета, на дну завода ставиш свезу № предмета, јер то је услов за брже здруживање акта, а служи и као правило за сравнивање предмета.

VI. Немој да трпиш гомилање акта за здруживање!

Неопходно је потребно да се акта која долазе, а која имају везу са појединим предметима, одмах здружују, и предају на рад. Тиме се постизава бржи развој послова, а олакшавају се знатно послови у архиви, јер ће тада увек имати мање оних, који ради ургирања по својим предметима власти пред-стају.

Поред тога избегавају се и могуће неправилности, које се често дешавају. Да докажемо примером.

Деси се, да неко тражи скинуће забране, с тога што није од стране поверилаца благовремено оправдана. Тај акт о скинућу није здружен, но стоји на сајзу. Међу тим, поверилац доцније је дигао тужбу за оправдање и долази пресуда, или наредба за рочиште. Дужник вели, да је поднео акт и чека решење о скинућу, а не пресуду или позив за рочиште. Дакле већ неправилност и збрка, која се не сме допустити. А све ово дошло је само с тога, што акт за скинуће није био здружен. А да је то било, решење судско било би у сасвим другом правцу и не би имало повода ни заплету ни жалби.

VII. Пази на рокове!

Шта су рокови? То су акта која су сређена у архиви редним бројем и чекају на рок за жалбе или за ма какву даљу процедуру.

Тамо се слажу изречене пресуде које чекају на рок своје извршности за наплату, забране за правдање у законом остављеном року, пресуде по иступним кривичним предметима, решења судске или административне природе која чекају рок за поступање по истима.

Ова акта треба брижљиво прегледати сваки дан и све оне предмете, по којима нема жалбе, дакле којима су постали извршни, треба са означањем »извршно« или »није поступљено по наредби« »није оправдана забрана у законом року«, предавати суду за наредбу за даљу судску процедуру и извршење.

VIII. Слажи одмах свршена акта и она која чекају одговор!

Ништа горе није видети, но када се уђе у какво надлештво, на вам пред очи изиду прегрипана и растурена акта на све стране неуређена и несложена. Код оваког стања ствари не може се ни очекивати никаква тачност, ред и брзо свршавање послова. Докле онај који тражи акта претура редом сва акта по оним растуреним и неуређеним гомилама, дотле онај коме се предмет тражи окука чекајући и дангубећи пред вратима или у самој канцеларији и сам чудећи се шта је то и на што толико претурање.

За то не пропуштај но одмах чим примиш акта слажи их хронолошким редом на своје место. Ако су предмети сасвим свршени ти гледај да их одмах и фасцикулираш, — то јест сложиш и повежеш у свеске, — ако су она која чекају одговор слажи их тамо, или су за рокове, мећи их на своје место у ред. Само ако тако будеш радио, онда можеш рећи да ти је архива у реду.

IX. Фасцикулирање.

Какав је то посао? Сва свршена и коначно расправљена акта долазе на место одређено за фасцикулирање — слагање за архив. —

Овај посао врши се овако: Сваки свршени предмет мора добити свој редни број фасцикуле у коју улази. Узима се деловодни протокол и онда се види деловодна нумера дотичног предмета,

који се има фасцикулирати и сравњује се са истим. Ако се слаже, онда значи да је предмет исправан и ставља се на противној страни »садржај решења« онде где је означено »Ф« »Ред« »I — 1«, и тако се продужава све даље докле се иста фасцикула не попуни и онда долази »II — 1«, и тако даље. Није рђаво за веће архиве, но би било и оправдано, да се сва акта у предмету фасцикулирају на фасцикулу у коју предмет улази. Ово ради веће гаранције и ради тачнијег и бржег рада при тражењу предмета.

ИЗ ЦРНЕ КЊИГЕ ЈЕДНОГ ПОЛИЦИЈСКОГ ЧИНОВНИКА.

(у преводу М. П. Јовановића).

7. DOLORE DEL MONDO!)

Анђиолина!

Нека необична узбуђеност опакала се у свету, који је испунио сву башту елегантне ресторације на Piazza Grande. Анђиолина, улична певачица! Пре неколико дана дошла је у нашу варош, и већ је њена уметност, по јавним локалима ресторација и кавана, који беху њена сфера, свуда славила необичан тријумф, зашта је Анђиолина имала да благодари од чести својим личним дражима, а од чести и дражесном приказу веома дирљиве песме Il Dolore del mondo — бол од света, туга због живота. Она беше нежна плавојка, бела лика, племенитих црта лица, коме два крупна црна ока даваху особиту чар, појачану још неким лаким болним осмејком око узаних ружичних усана. Да ли овај долажање из какве физичке патње — Анђиолина као да имађаше леву ногу нешто узету — или из каква бола душе, за све дотле беше тајна, јер улична певачица ни са којим гостом тих локала, кроз које је свако вече свуд около ишла, ни у какав говор се није упуштала. »Grazie, signore!« беху јој једине речи, које су јој се са усана могле чути, кад их је механички понављала, прибирајући што јој се пружало као поклон. Анђиолина као да стајаше и под строгим надзором. Некакав дугачак човек, с грбом на леђима, средовечан, некако одвратан и гадан, беше увек уз њу, а и у певању праћаше је с неком врстом гусала, уз које је он вешто свирао. И најживља фантасија једва да би могла нацртати већу противност између идеала и трошности слике човекове, него што је она изражена у Анђиолини и њезину другу. Близу беше мислити, да је улична певачица намерно изабрала себи таква партнера, да би тако у што јачој светлости истакла тај контраст и вредност личних јој дражи. Но да ли се може веровати у таку препреденост овог нежног створа, лица једног анђела? Томе би противречио већ тај факат, што певачица као да стоји у неким односима зависности од богаља, који јој увек сваки покрет прати Аргусовим оком.

Анђиолина, која имађаше на себи идеализовани италијански костим, отварала је концерт са којом националном песмом и увек односила аплаузе.

»Хоћемо Il Dolore del mondo«, примети мој пријатељ Х., који поред мене сеђаше и за ту се песму одушевљаваше. И са других столова зачу се иста жеља. »Il Dolore del mondo«, зачу се са свих страна, мало за тим.

Музиканти се одмах припремише да угоде жељи. Богаљ поче увод уза своје гусле и Анђиолина стаде, лако скрстивши руке и подигнувши погледе тавних и сањаличких очију својих к небу, на коме трепташе хиљадама јасних звезда.

»Un angelo son io — анђео сам ја«, тецијаше са лако отворених усана њезиних, и стапањем гласа, у Италијанака ретким, певаше дирљиву песму туге анђелове, који је из раја слетео на земљу, да ту позна шта је туга због живота, бол од света.

»Da mi il dolor del mondo, io ti daro dei angeli, dei angeli l' amore.« О дај ми да тугујем због живота, па да ти дам анђелске љубави.

*) Dolore del mondo по италијанском, Weltschmerz по немачком, значи: туговање над пролазношћу и ништавилом бића човекова, имајући живот као нешто чему се не само немамо рашта радовати, него га морамо сматрати као праву беду, јад и бескорисну муку само. При свем том, песмом, помињаном овде у тексту, приказује се жудња анђела да на свет дође, да дакле све те муке и бол поднесе — ради љубави.

Кад се песма заврши узвиком који усхићава, наста само плескање. „Bis, bis!“ јечаше са свих страна. Певачица мораде поновити своју чаробну песму и баца публику у још веће одушевљење. И саме даме заборавише на италијанске обичаје, па плескаху живо.

„Прекрасно, дражесно!“

„Ах, заиста пирамидално, така услуга хоће краљевске награде“, хуњкаше неки млад човек за једним оближњим столом, за којим је седело више чланова наше *jeunesse dorée*.

„Која се, на жалост, никако не слаже са празноћом твоје кесе“, нашали се његов сусед. Општим смејом тога малог округлог стола беше плаћен овај јевтин „виц“.

„Ми ћемо дати сваки по форинту — каква ће бити твоја краљевска награда?“

„Један пољубац — пошто је о пољупцу певала.“

„*Coram publico?* На то озбиљно не мислиш.“

„*Parole d'honneur.* Да се кладимо? Шест боца редерера. Ко прима?“

„Ми сви. Нека буде!“

Анђиолина са тањиром већ беше пошла. Прилога, као што се могло предвидети, беше обилно. И по који сребрн новац видео се. Али ни ти велики поклони као да не могадоше пореметити равнодушност певачице. Увек једним истим гласом благодарила је она речма: *Grazie, signore!*

Сад стаде крај стола младих господичиња. Пет форината полетеше у тањир. „*Grazie signore!*“ И не пазећи што шести ни паре не даде, Анђиолина се обрну. У том ухвати је млади човек, који је опкладу предложио, с леђа око појаса и притисну јој пољубац на усне. Изненађена, али никако не и уплашена, Анђиолина га погледа и — смешаше се. У истом тренутку зачу се неки дивљи крик. Богаљ беше скочио и подигнутом столицом хтео је ударити господичиња за столом. Али ресторатер и момак, који су то на време приметили, уздржаше га и одмах одведоше у гостиониичну собу, при свем његовом одуширању. На Анђиолину је вика имала особита дејства. Као иза сна тргнута, уплаши се, звераше за тренутак у публику, као да би хтела помоћи, а за тим отрча за својим пратиоцем, и не свршивши са купљењем прилога.

„Ах — шта ме се тиче — опклала је добивена! Жан, шест редерера“, заповеди фини господичић и, гледајући сад некако с висине на своје другове, седе немарно опет на своју столицу.

* * *

Кад ми у јутру предадоше у канцеларији полициске рапорте, нађох у њима, да је те ноћи притворен улични музиканат Пипи Лоренцин због убиства, које је покушао над женом својом.

„Пипи Лоренцин — да није то онај богаљ са гулама, који је синоћ свирао на *Piazza Grande*?“ упиташ надзорника страже.

„Јесте, г. комесару.“

„А његова жена?“

„Анђиолина, улична певачица, која је овде толику пажњу побудила.“

„Његова жена! Анђиолина је рањена!“

„Само лако у десно раме. Лоренцин ју је хтео ножем у прси убости, али се она срећно руком бранила, те је добила убуд у раме. На запомагања певачице, суседи су савладали Лоренцина и нашој га стражи предали. Он је још дуго беснео у хапсани, али је сад миран. И Анђиолина и њена мати већ су ту ради саслушања.“

„Пустите овамо уличну певачицу.“

„Саму?“

„Не, с матером.“

„Разумем, г. комесару.“

Мало за тим, стајаху преда мном обе жене. Анђиолина са свим мирна, обична сањаличка погледа. Десна рука била јој је у завоју и везана. Њезина мати, већ стара, сувоњава жена, била је приметно узбуђена. Она одмах приђе право мени.

„Вама је познат случај, г. комесару, о, то је ужасно!“ —

„Молим вас ћутите, док се не питате. Иначе мораћу наредити, да се за неко време удаљите.“

Старица хтеде још говорити, но као да се по том сети нечег паметнијег, па метну мараму на уста, очевидно за знак

да ће слушати моју заповест, ма како јој она тешко падала. Ја се окретох уличној певачици.

„Ви се зовете Анђиолина Лоренцин?“

„Анђиолина.“

„Ви сте жена музиканта Пипи Лоренцина?“

„Његова жена?“ Нека језа као да јој прође кроз тело. „Његов роб!“

„Његов роб?“ излете ми зачуђено из уста.

„Наравно, жртва његовог злог духа. Ни Пипи није то, што се чини да је. Његова наказност дело је ноћних сила, које су га поставиле мени за чувара. Али час искупљења није далеко, и тада ће се јавити мој лепи принц, коме сам за супругу намењена.“ — Она ово говораше мирно, гласом пуним уверења. Ја се испуних ужасном сумњом.

„Анђиолина, одакле сте ви?“ упиташ ово љупко створење, гледајући га погледом, пуним сажаљења.

„Из раја“, одговори ми она. Кад сам на земљу сишла, ногу сам тешко повредила. Колико ми је бола то причинило! Али колико ми још више бола причини, кад ме предадоше моме Церберу. О, ја сам већ познала бол од света, тугу због живота, коју сам на земљи тражила!“ Један уздах изађе из груди несретнице, који ме дубоко у срце такну.

Мени није требао знак, који ми је стара госпођа давала, па да познам, да преда-мном стоји једно мучење створење — без ума. Зазвоних за служитеља и дадох му да Анђиолину одведе у предобље, наредивши да тамо чека.

„Ваша је кћи умно поремећена?“ упиташ старицу.

Ова одахну; видело се да је весела, што је ослобођена принуде да ћути, па пусти слободан језик свој. Што ми наприча, беше једна жалосна историја патње. Анђиолина беше дете играча на ужету. Као еквилибристкиња слављена је још пре мало година и издржавала је и себе и матер своју. Догодио се несрећан случај, те се при једној продукцији стропштала и леву ногу тако тешко повредила, да јој она оста узета. Тиме је завршила своју каријеру у циркусу. Незнајући никаква друга рада, она с матером западе у беду. Тада јој се приближи Пипи Лоренцин, богаљ, који се већ одавна био запалио скривеном и безизгледном страшћу за играчицом, за којом је свуда ишао као члан циркусног оркестра, и обећа јој сигуран живот, ако буде жена његова. Несрећне жене, које пред очима имадоше само понор срама или жалосну судбу милошћу помаганих сиротана, без промишљања примеше ту понуду. Тек кад постаде жена Пипијева, виде Анђиолина какво је велико зло учинила, и онда изгуби ум. При свем том богаљ не скидаше окува, којом је несретницу за се приковао. Он је пронашао, да у њену гласу лежи скривено благо; механички научи је неколиким песмама, и са њоме отпоче занат уличког музиканта, који му обилата плода доношаше. При том љубљаше лепи створ демонском страшћу, и, да му га ко не би одузео, чуваше га дивљом саревњивошћу, од које је Анђиолина горко патила. При јучерањој сцени на *Piazza Grande*, Пипи је био приметио, да се његова жена насмејала пољупцу млада господичиња, па је, доспевши кући, сиротици најужасније прекоре чинио. Анђиолина овај пут није његовим поругама одговорила уобичајеном мирноћом својом, него му се одупрла и припретила оставити га. За то је, звер, потегао ножем и покушао сјурити јој га у груди. —

Јецајући, старица, кад сврши, паде на колена и заклињаше ме, да ужасној жртви, која јој је дете одузела, крај припремим и да њу и Анђиолину истргнем из руку њихова мучитаља.

* * *

Једна виша сила молбу јој је испунила.

Анђиолина би предана заводу за умноболне и тамо ускоро смрт ју је за навек ослободила њених страдања. Душа јој се вратила у онај рај, из кога она у безумљу своје мишљаше да је на земљу сишла. Пипи Лоренцин, који је због покушаја убиства на више година заточена био осуђен, добивши вест о смрти своје жене у заводу у Г., где је на издржавању казне био, угушио се. На гробу уличне певачице, у идиличноме сеоскоме гробљу у П., неки од оних, које је усхићавала песмама својим, из благодарности за то, и ганути жалосном историјом

Веном, подигли су јој један прост споменик, на коме се, поред дана смрти, чита:

†
Angiolina,
che cantò e provò il Dolore del mondo.
R. I. P.

Анђиолина, која је бол од света певала и искусила, овде мирно почива!

ПОДМЕТНУЛА ДЕТЕ

У селу Ресници, среза прокупачког, десио се веома интересантан догађај. Ноћу између 30. јуна и 1. јула ове год., једна непозната жена дође у кућу Петра Недељковића, тежака и замоли домаћина, да је прими на конак. Лепа, карактеристична особина српског народа — гостопримство, очувана је и у овом месту. Петар прими намерницу, угости је добром вечером и даде јој лепо коначиште.

Непозната жена је, као што је изгледало, прикривала своје име. На питање, одакле је, рекла је само, да је из ср. добричког, али не хте рећи из кога је места.

И Петар и његови укућани приметили су да је гошћа у другом стању и да је време њеног порођаја на прагу.

И заиста још исте ноћи ослободи се бремена и роди женско дете, крај којег је те ноћи и сутра дан 1. т. м. лежала.

Кад је било сутра дан у вече замоли она укућане Петрове, да јој покажу где је река, те да тамо оде и да се опере.

Укућани јој показаше и она отиде, али како је тада отишла није се више ни вратила. Дете, које је породила, оставила је на уздарје гостопримљивом домаћину.

По свој прилици ова породица је нека удовица или девојка из околних села, која је изабрала овај пут и начин да своју срамоту прикрије и дете подметне.

Сиромаш домаћин Петар не зна од муке шта ће, већ непрестано хуче и анатемеше непознату намерницу, која му створи белај: подметну му дете као кукавица јаје, па умаче без трага и гласа. Да Бог сачува свакога од таквих наопаких намерника и гостију!

Власт среза прокупачког наредила је општ. суду, да се за негу и одржање детета постара, а за мајком детињом и Петровом гошћом наређено је трагање.

ИЗ СТРАНОГ СВЕТА

НОВ НАЧИН КРАЂЕ

У Wiener Tagblatt-у читамо како је тамошњој полицији пошло за руком, да ухвати једног лопова, који је вршио крађе игала из краватни. Лопов се зове Петар Андрејевић Левин!!! и допутовао је из Одесе; он је крао људма испод носа скупцене игле, и то је чинио с таквом вештином, која пада у ред најсавршенијих кесарошких вештина. Петар Андрејевић се издавао за трговца. Полиција сумња у ту његову изјаву и за то има пуно права, јер овај интересантни Јеврејин вршио је у Бечу тако вештачки лоповски занат, да се с правом може сматрати, да је вештак у својој струци. Он је специјалиста у свом начину крађе, и у анализа историје злочинаца недостижан је.

Петра бисмо могли назвати човеком, коме је увек велика врућина. Јер у томе се стастојао његов начин крађе, што је увек кукао да изгоре од врућине. У таквим приликама хладио се увек шеширом. Шешир беше крут, а испод њега су невидљиво радили његови прсти с туђом иглом из краватне. Нико није видео, како је то вешто чинио „трговац из Одесе“!

Петар Андрејевић Левин био је чест гост на јубиларној изложби. Веома радо кретао се тамо, где је велико гурање, и навала, а нарочито је волео налазити се у Аутоматској ресторацији. Многи свет, који ужива у томе, да се на тајанствен начин послужи сам без келнера, није ни обраћао пажњу ни на шта, сем како ће добити жељено поткрепљење, па за тим ухватити zgodно местанце на веранди. Ту је навала на аутомате велика. Левин је увек био ту. У гужви је свагда врућина. Али трговцу из Одесе било је увек онда вруће, кад би опазно да се приближава какав гост, који у краватни има лепу иглу с дијамантским каменом. Петар би тада скинуо шешир, али не из учтивости, већ да се хлади. Он би шешир спустио на груди, па кад би тако стао лице у лице са суседом, махао би шеши-

ром тако вешто, да је крути крајак од шешир једнако ударао у иглу, док је малко не истера. За тим би Андрејевић мало издигао шешир, те би испод њега његови извежбани прсти извукли иглу. Једна жртва ништа не би опазила. Ту маневру је Петар по свој прилици више пута извршио, док посматрач није увидео, у чему се састоји та вештина. Полицијским агентима пао је у очи тај човек, што му је увек врућина. Они су га посматрали подуже и видели да махање шешира има неког значаја. Гледали су му оштро у прсте, када је на једном госту извршио свој маневар. Тек код другог госта, кога је Левин покрао, усудили су се агенти да приступе хапшењу. На саслушању у полицији казао је да се зове Петар Андрејевић Левин. Код њега је нађена штедионична књига, која је гласила на 456 форинти. Из почетка се противио да каже свој стан. После је признао, да станује са својом осмогодишњом кћери у Бечу, у II бецирку. Ти његови наводи били су истинити и у стану су нађене две брилијантске игле, које мора бити да су украдене.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА.

Милан Џинић и Ђорђе Илић

Милан је родом из Д. Тузле у Босни, има 23 године, црноманасти, по занимању је слуга. Док траје пара дотле он живи левентујући и банчећи, чим нестане он опет у крађу. Али карактеристична је врста његових операција у томе, што он краде само онде, где је добро познат. За то му је потребно да се прво увуче у поједине куће као слуга, па кад измери све прилике и околности он тек тада приступа своме делу. Тако је он (како је сам причао неким осуђеницима у затвору) пролазио врло јевтино и нису га никад у крађи ухватили. Али како наш народ прича „лоповима ђаво даје опанке и они успешно краду све док им се опанци не подеру,“ тако је и са Миланом било. У последње време служио је код г. Пере Видаковића, у Београду. Као и у свакој газдинској кући тако и код г. Видаковића имало је много што шта да се украде.

Милан Џинић

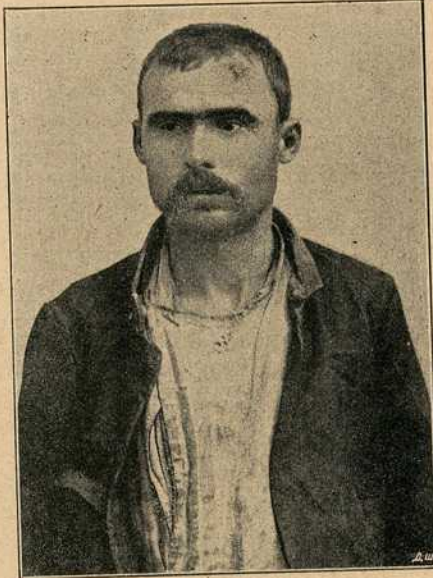
Ђорђе Илић

Јануара месеца изађе он из службе, и разуме се покраде он од свога газде неке ствари и однесе их у Обреновац. Пошто их је на брзу руку уситнио, он знајући како у кући постоји врати се и још једном покупи неке ствари, између којих и једно ћебе, па са њима опет у Обреновац. 26. јануара Милан дође и по трећи пут у Београд, у походе г. Видаковићу, но овога пута повео је собом и свог друга, овога Ђорђа Илића, с којим се у Обреновцу упознао и с којим је кројио планове за будући живот у крађама. Овом приликом нису Бог зна шта дигли: само једне коњске амове. И њих су однели у Обреновац. Е ту су већ опанци дотрајали. Кад су покушали, да амове продаду, падну у очи полицији, која их узме на одговор, да кажу од куда им ти амови. Кад је полиција видела према њиховом увијању да има посла с лоповима, попритегне их мало и они врд' овамо, врд' онамо, па признаду.

Пресудом првостеп. суда за град Београд, № 9151 осуђени су: Милан на пет а Ђорђе на две године робије.

Милан има 23 год., средњег је стаса; црномањаст, а Ђорђе 27 година, средњег стаса, косе смеђе, очи жућкасте, у лицу роав, по занимању надничар.

Јеврем Марковић, звани „Ђопа“. Да га болест није омела (сакат је) колико је по природи дрзак и опасан, претекао би чувенога разбојника Илију Гавриловића. Још док је малољетан био хајдуковао је с пок. Деспићем хајдуком. Године 1880 осуђен је на две године робије због опасне крађе, коју је извршио Јелици Лазаревић из Стојника. Јуна мес. 1884 год., у друштву са Јоцом Јевтовићем обио је дућан Михаила Албахари, ситничара у улици „Стари Телеграф“ и из истог покрали разне ствари. Поротном пресудом првостепеног суда за град Београд, Јеврем је због ове крађе осуђен на 20 година робије у тешком окову и 5 год. полицијског надзора. Са ове осуде пуштен је 1. априла 1897 год. и од тог доба живи по Београду издржавајући се прошњом, пошто га је болест (узетост) толико обрхвала, да је постао неспособан за ма какав рад.

Само по некад Јеврем се сети „срећнога доба“. То бива, кад заради мало више новаца и попије мало више „шушљинге“ (ракије). Тада се мирни просијак претвара у правог звера. Са ножем у руци, вукући се на коленима, Јеврем бode кога стигне. Тада је опасан и за мимопролазнике и најневинији може да страда. Било је неколико случајева, да се Јеврем у таквим наступима тукао и са жандармима, а једном приликом кидисао је и на самог чиновника у Управи града Београда. Муке су имали тада жандарми, да га савладају и затворе у ћелију. Тек после 24 сата, Јеврем је дошао к себи. Родом је из Сибнице, среза космајског, окр. подунавског, има 38 год. средњег је раста, округла лица, косе и бркова смеђих.

Т Р А Ж И С Е.

Драгољуб Гавриловић, бив. шегрт код Ђоке Обрадовића, бравара овд. 22. пр. м-ца побегао је од свог мајстора и до данас се није вратио, нити се пак зна где је.

Драгољуб има 15 год., средњег је стаса, црномањаст, у оделу од модрикастог шајка. На предњој страни главе, баш у средини, Драгољуб нема косе. Место, на коме нема косе, велико је колико петодинарац.

Ако ко ма шта сазна о Драгољубу, нека јави његовом оцу Јови Гавриловићу, кафеџији у Крагујевцу или Управи гр. Београда с позивом на Бр. 15575.

Првостепени суд за град Београд, актом својим од 1. тек. м-ца тражи, да се пронађе и њему одмах упути **Аврам Сасон**, бив трговац из Београда, те да га саслуша по његовој кривици због банкротства.

?

1. У прошлој години донели смо ову слику на стр. 94. (12. број) „Полицијског Гласника“ у рубрици „Из полицијског албума“, а под насловом „Владимир Ђирић, варалица, лопов и коцкар“. Као што се читаоци могу уверити, ми смо још тада у опису његове личности изнели невероватне ствари, на какав је начин вршио преваре над трговцима и занатлијама београдским. За све оне побројане угурсузлуке ово је лице суђено и осуђено под именом „Владимир Ђирић“. Али, сад нам стиже писмо из унутрашњости, од једног званичног лица полицијске струке, које тврди, да ово лице није Владимир но неки — Душан Жуњић из Пожеге.

„Душан је пре неколико дана био у Куршумлији — пројужава у своме писму достављач. — За кратко време извршио је више превара над грађанима, код којих се представљао да је учитељ из Старе Србије, помоћник порески, агент трговачки који продаје шиваће машине и т. д.

„Кад се сазнало његово занимање и да је он та варалица и коцкар под именом Владимир Ђирић, он еј осетио и побегао некуда.

„Дакле, Душан је родом из вароши Пожеге, година има 18—20, слика донета у бр. 12. од пр. год., у свему одговара оригиналу и физиономији Душановој; само што је још мало погурен и кад иде више је напред повијен — погурнут. Врло је препреден и опасан коцкар. и варалица, у правом смислу у извршењу операција и недела

доследан је Милојевићу. Услед овога, преко је потребно да уредништво понова донесе његову слику под именом: *Душан Жуњић, коцкар и варалица из Пожеге*, како би на њега све власти могле да скрену пажњу“ и т. д.

Пошто је ово лице заиста извршило у Београду небројене преваре и кажњавано и судски и полицијски, уредништво „Полицијског Гласника“ знајући да је било доста случајева, да се неко под туђим именом годинама крије, — одазива се жељи достављача и доноси слику овога неваљалца, тим пре, што је и овде у Београду вршио преваре над разним лицима, под разним именима. Молимо дакле све оне, који овога познају, а нарочито власт ср. пожелског, да се известе тачно које је ово лице, па о томе да јаве уредништву. Ово је нужно још и с тога, што уредништво спрема велики албум (од преко 3000. сликаних криваца, у коме поред осталог треба да су тачно обележена и њихова имена, и места одакле су.

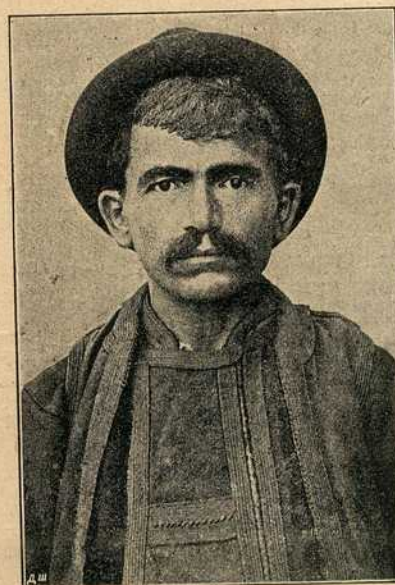
2., Од начелника ср. таковског, г. Мих. Вуксановића добили смо ово писмо:

„Ухваћени кесарош у ср. Јадранском, чију је слику уредништво изнело у 27. броју свом: *зове се правим именом Иван Ђуровић*, родом из Татинца у ср. ужичком (близу саме вароши Ужица) по занимању је био *шустер*. Ја држим, да га и многи Ужичани познају.

Ја сам га уапсио у очи ово-годишњег вашара Г.-Милановачког овде, — 8. маја т. г. и по издржаном петодневном затвору прогнао за Ужице.

Дакле, лаже да му је име Живојин Алексић, а погрешно је и дотични срески начелник јавио да му је име Јован.“

Доносећи ово писмо ми поново доносимо и слику овога кесароша, с молбом да дотична полицијска власт из чијег је среза овај — сада по имену — Иван, јави уредништву: да ли се баш тако зове, те да се индентичност његова утврди.

П О Т Е Р А.

Стеван Петровић, из Брезнице, **Сава Миленковић**, из Крепољина и **Миленко Радовановић**, из Изворице, који су били под истрагом и у притвору код начелника среза хомољског, први због хајдуковања а друга двојица због више опасних крађа, ноћу између 2—3 тек. м-ца провалили су зид на алсани и побегли.

Стеван има 20 год. омален је, округлог лица, ђосав, плав у опште. Од одела има на чеби црн гуњ, беле чакшире и белу влашку шубару.

Сава такође има 20 год., средњег је раста, дугуљаста лица, у опште смеђ, сувоњав и ђосав. На себи од одела има: прни гуњ и чакшире и црну, полуастраганску шубару. Једном је већ осуђиван због злочина.

Миленко нема више од 19 год., средњег је раста; црномањаст, лица дугуљастиг, без браде и бркова. На себи има црно сукнено одело.

Наређује се живо трагање за одбеглим зликовцима. Пронађене треба спровести начелнику среза хомољског с позивом на Бр. 5239. или Управи гр. Београда с позивом на Бр. 15378.

Драгомир Надрљански и **Љубисав Гајић**, притвореници начелства округа крушевачког, ноћу између 5—6 тек. м-ца провалили су зид на алсани поменутог начелства и побегли из притвора. Драгомир има 18 год., средњег је стаса, плав у опште, говори брзо. Љубисав нема више од 16 год., омален је, црномањаст. Исте ноћи кад су они побегли, побегао је и Драгутин Стаменковић, притвореник општине крагујевачке, те се с тога сумња, да је и он у друштву с њима. Он има 16 год., средњег је стаса, црномањаст је у опште.

Наређује се живо тражење за одбеглим притвореницима. Пронађене треба стражарно спровести начелству окр. крушевач. с позивом на Бр. 7509. или Управи гр. Београда на Бр. 15550.

Благоју Митровићу, земљоделцу из Звиздара, среза тамнавског, ноћу између 4—5 тек. м-ца, непознати лопови украли су: два коња, једна коњска кола, амове, једно седло, једну половну узду и два улара. Један од коња има 13 год., висок је 122 сантиметра, длаке је мрке, на челу мало цветаст. Други има 3 год., висок је 142 сантиметра, длаке је црне.

Наређује се живо тражење лопова и покрађе. Пронађене лопове с покрађом треба спровести начелнику среза тамнав. с позивом на Бр. 7539 или Управи гр. Београда с позивом на Бр. 15501.

Ноћу, између 3—4 тек. м-ца, непознати лопови увукли су се у стан Јане, удове Пеше Јовановића из Врања и из истог украли и однели: 100 динара у српским новчаницама, 12 комада акција Врањске Задруге, 15 метара шајка, 10 пари чарапа, три аршина чоје и 29 тона сукна, све у вредности 1900 динара.

Наређује се живо тражење како лопова тако и покрађе. Пронађене лопове с покрађом треба стражарно спровести, начелству окр. врањског или Управи гр. Београда на Бр. 15528.

Димитрије Нешић — **Андреја Хам**, осуђеник пожаревачког казног завода, који је 11. маја тек. год. побегао са осуде, па за време док је у бегству био, пао је под истрагу и у притвор због прављења лажног новца, ноћу између 6—7 тек. м-ца поново је побегао из притвора.

Он има 39 год. средњег је стаса, црне косе, округлих образа, малог чела, очију и обрва црних, у малом прсту десне руке сакат је.

Наређује се живо тражење за одбеглим Димитријем. Пронађеног треба стражарно спровести начелнику среза ражањског с позивом на Бр. 5919. или Управи града Београда на Бр. 15660.

Љубомир Мирковић, из Живковца, среза качерског округа рудничког, **Здравко Марковић**, из Мајдана, среза таковског, округа рудничког и **Јован Галовић** из Крагујевца, — осуђеници пожаревачког казног завода, 8 тек. мес. пре подне побегли су са осуде.

Љубомир има 19 год. средњег је стаса, смеђе косе, црних очију, округлих образа.

Здравко има 20 год. средњег је стаса, очију, обрва и косе црне, округлих образа; на себи има војничко одело.

Јован има 21 год., средњег је стаса; црномањаст је у опште.

Наређује се живо тражење за одбеглим осуђеницима. Пронађене треба стражарно спровести управи пожаревачког казног завода с позивом на Бр. 1435 или управи града Београда на Бр. 15782.

Што немамо слике ових побеглих робијаша као и Димитрија Нешића одбеглог робијаша истог завода за ким је без слике изашла потерница у 22 а и у овоме броју нашега листа — кривица је до управе Пожаревачког казног завода, о чему ћемо проговорити засебно у једном од идућих бројева.

Љиван Јанош, из Липа (Липово) близу Арада, благајник сиротињске (масалне) касе арадског института, покрао је у готовом новцу и у вредећим папирима 259.000 форината и побегао у свет. Јанош је од прилике 176 см. висок, има 40 година; мршав, болешљивог изгледа, унало обријано лице, кратковид и с тога носи оштре наочаре; коса му је плава, бркови плав и у вис увијени. Често гледа разроко; болује од стомака. Говори немачки, мађарски и француски. Из Арада, по дознању, он је отпутовао преко Пеште Беча и Хамбурга, али пошто га потерница није могла ухватити, мора да је само заварао траг и окренуо овамо на Исток. Не искључујући ту могућност, мађарска полицијска власт послала је и нама ту потерницу. Пошто је слика тако рђава да се апсолутно не може у листу употребити, ми је и не доносимо. Акс се Јанош пронађе треба известити Управу града Београда с позивом на ову потерницу.

Милан Радовић из Ваљева (бр. 480.) и **Милош Јовановић** из села Грошнице, окр. крагујевачког (бр. 383.) — осуђеници београдског казног завода; 8 тек. мес. побегли су из Љубичева, где су на раду били.

Милан има 30 год., средњег је раста, црномањаст је у опште, шкрофулозан је.

Милош такође има 30 год., средњег је раста, црномањаст је у опште, има велики нос и широке зубе.

Оба осуђеника однела су са собом по један пар летњег одела, гуњ и капу осуђеничку.

За одбеглим осуђеницима наређује се најживље тражење. Пронађене треба стражарно спровести начелству окр. пожаревачког с позивом на Бр. 10052 или управи гр. Београда на Бр. 15785.

Како је ова депеша стигла при закључку нашега листа, није нам било могуће сад донети слике, но то ћемо учинити у ванредном или у идућем редовном броју.

ДОМАЋЕ ВЕСТИ

Г. Мих. Кр. Борђевић, изванредни посланик и пуномоћни министар на Румунском Двору Краља Карола I., и бив. министар унутрашњих дела, допутовао је 2. ов. м. у Београд на осуство код своје породице. Одавде је отишао у Ниш, тамо пробавио два дана, био је и гост код *Његовог Величанства Краља*, ишао с Његовим Величанством у лов по нишкој околини, а за тим се 8. ов. мес. вратио у Београд и 9. пре подне отпутовао је брзим возом са својом породицом у бању Рохич.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА.

Од г. Тасе Миленковића, који се бави у Бечу, добили смо једно писмо са бечке изложбе. Писмо је пуно интереса за наше читаоце а од поуке за полицијске чиновнике, с тога ћемо га донети у идућем броју нашега листа.

Ми смо још пре два три месеца, молили наше поверенике да нам пошаљу новац за продате књиге «Полицајац» са календаром. Том приликом тражили смо, да нам се непродате књиге врате, па смо и рок оставили докле их примамо натраг. Како неколико њих, нити послаше новац нити књиге вратише, то су они јамачно све књиге распродали. Па хоћемо ли већ једном добити новац?